

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Christum purè amanti, etiam divina solatia refugienda, & pro suspectis habenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

non DEI donis aut consolationibus duci, sed in uno ejus beneplacito, quæcunq; tandem sit rerum facies, perinde acquiescere. Hoc enim præ illo dubitari nequit, ipso suo genere, præstabilius esse ac DEO dignius.

Illecebræ illæ spirituales lac infantium sunt, & velut esca, quæ conciliantur ac tenentur in noviter suscepta disciplina; ne spiritualis vitæ amaritudine territi, sensim ad terrena solatia, & jam abdicatas carnis illecebras defluant. At inter acerbas animi cruces, absque sensu aut gustu spirituali persistere, & istam animi carnificinam, cum amore casto, & integra sui sub divinos nutus subjectione sufferre; hoc scilicet robustæ virtutis est, panis fortium, grandium animarum exercitatio.

Atque hoc est, quod S. Gertrudi Christus revelare dignatus est: tum demum sibi prorsus placere suorum electorum studia, si DEO serviant expensis suis. Illos autem suis expensis DEO servire, qui licet saporem devotionis minimè sentiant, in susceptis tamen pietatis exercitijs, quoad possunt, fideliter perseverant.

L. 3. c. 18.

§. 2.

Christum purè amanti, etiam divina solatia refugienda, & pro suspectis habenda.

EX quibus profectò illos decipi necesse est; quos, si contigerit divinis solatijs affluere, aut vel levi guttà respersi celestis voluptatis, tum demum beatos se, & DEO in paucis dilectos existiment: contrà, si spiritualis ariditas, si tenebræ mentis ingruerint, quasi offensum DEUM experiantur, ita de salute sua conclamatum putent. Sed audiant, in rebus spiritus experientissimū Blossum, singula suis ponderibus (ut solet) æstimantem. *Si dulcedine, inquit, inter-*

Spec. Monach. divis.

2.

na repletus, & supra te ipsum elevatus, usq; ad tertium celum, evolaveris, ibiq; cum Angelis miscueris colloquia; rem tam grandem non facies, sicut si grævamen & exilium cordis pro DEO tuo affe-

affectuosè sustinueris, ipsiq; Salvatori conformatus fueris: qui
in extrema tristitia, eadio, pavore & angustia positus, dixit
Patri: fiat voluntas tua.

2. de Imit. c. 9. Subtractionem internæ dulcedinis cum religioso Tho-
ma Kempensi exilium cordis appellat: sive quòd in illa au-
ditate mentis, cor veluti exulat ab homine, quemadmodum
in Psalmo 39. *Cor meum dereliquit me*: sive quòd tunc homo
in ipso corde suo, tanquam in exilio & ignoto solo veretur,
non eandem in illo rerum faciem, non eosdem sensus
atque affectus inveniens. Quod quidem cordis exilium,
ex DEI amore & Christi imitatione sustinere; hoc decessum
auctore Blofio, vera & solida animi devotio est, non (ut
alioqui sæpè usavenire solet) superficies tantum aut umbra
devotionis. Qui DEI dona studiosius æquo requirunt,
aut eorum tamen ipsi spirituali dulcedine nimis tenentur, non
DEUM in illis, sed se ipsos non purè diligunt. Atqui summa
virtutis perfectio, in amore puro atque defæcato sita est
eàq; propter nonnullos Sanctorum legimus, ipsa etiam di-
vina solatia, quantum in ipsis esset, vitare ac defugere sol-
itos; ne fortè in illis, & non in DEO purè ac quietè, amoris
sui sinceritatem aliqua ex parte insicerent.

Cap. 3. 6. 17. 37. Atque id in primis de B. Catharina Genuensi prædicat
vitæ ipsius locis pluribus invenio. Quæ cum sub sacramen-
tum Communionem, in suavissimi Sponsi complexu, cele-
stibus gaudijs ac delicijs inebriaretur, ad Amorem sanctum
blandè conversa, (hoc enim nomine Christum Sponsum ap-
pellare consueverat) Itane, agebat, mecum agitur, Amator
mi? & me his amoris blanditijs lactare, & tibi propius ab-
jungere conaris? Atqui id non semel à te contendi, ut hoc
quidquid est cœlestis suavitatis subtraheres, neque illa me
dulcedine, sed vero & puro amore duceres. Non enim quæ
te derivantur ac profluunt, sed ipsum te volo, dulcissime
Amor mi. Quibus paria legimus in vita Pudentianæ Ze-
gnoni

gnoni. Hæc enim itidem, si quo solatio impertiretur divinitus, solebat super hoc queri dulciter, & dilectum suum dictis talibus appellare. Non istæ equidẽ tua fuere promissa, Domine mi, dum nudum ac parum pati mihi pollicebare. Equã verò culpã aut infelicitate meã, bone Jæsu, isto me thesauro spoliare contendis? Suspende, amabo, benignissime animã meã Sponse, hoc tam mihi grave iracundiã tuã consilium; & mihi vel tantulum intervalli permitte, dum præteriti temporis culpam, quo pretiosum crucis tuã margaritam, non uti par erat, ad meos profectus converti, contentiore curã compensare satagam. Sic illæ. Possentq; aliæ plures proferri animæ sanctæ, quæ ijs carere divinis illecebris optaverint; quod præ illis purum pati pro Christo eligerent, easdẽmq; (ni sedulo caveatur) puro amoris DEI venenum esse sentirent; uti nominatim loquebatur jam laudata B. Catharina: ausa etiam dicere, ejusmodi gustus spiritualis, quod incautam animam sensim inescit, & sub specie boni blandè decipiant, homini spirituali magis quã diabolum esse cavendas. Quod neque absurdè, neq; imperitè dictum sentiet, qui attenderit Doctorem Seraphicum ab eo sensu nihil admodum dissidere. Is quippe de ea dissens ebrietate spirituali, quæ consistit (ut ait) in quadam admirabili dulcedine cordis, docet semper securum esse de ea dubitare: quia diabolus transfiguratur se in angelum lucis, & consuevit aliquando similia procurare. Vellet enim quod homo superbiret, & se aliquid reputaret, ut talibus delicijs fruere, & ibidem quiesceret, ut sic averteretur à DEO. Et ideo (subdit) cum summa diligentia attendendum est: ut quandocumq; acciderit talis delectatio, aciem mentis in DEUM dirigas, nec ab ipso cor tuum discedat: & si delectari oporteat, solum delecteris in DEUM. Ad extremum autem (quod præfertim huc facit) ita concludit: Ideo pleno corde, dum sumus in hac valle miseria constituti, debemus magis appetere cum Christo cruci-

cap. 1. Diab.

sub fin.

P. 3. Stim.

c. 6.

crucifixo affligi, quàm periculosi delictis affluere. Quapropter ex hujus S. Doctoris aliorumq; Sanctorum sententiâ, conficere licet quod agebamus: animæ nimirum Christum crucifixum purè amanti, dulciculos illos, tametsi spirituales sensus, cum absunt, requirendos non esse: cum adrem autem, cavendum sedulo, ne illis capiatur animus; eodémq; potiùs veluti suspectos atque periculosos, cavendos ac defugiendos esse. Nisi fortè (ut scitè excipit B. Maria-

Magdalena de Pazzis)

ij sint hujusmodi, qui ad crucis amorem & laborum patientiam nos excitent. Alioqui enim ipsa negabat eos per sese optandos esse: addens, Deum non inveniri in his suavitatibus, sed in vera virtute: hanc autem non acquiri dulcedine, etiam in rebus spiritualibus, sed locum & tanquam sedem veræ virtutis esse, in arumis, angustijs, & summè intensa magnarum vexationum acerbitate.

§. 3.

Crucem etiam nudam, & solatij expertem, Christi exemplo amplexandam esse.

Hæc igitur eo consilio dicta sint, ut (quod durum quidem ac difficile, sed heroicæ virtutis genus est) ex Christi Salvatoris imitatione, crucem etiam nudam, & omnis spiritualis solatij expertem ac vacuum, amplexari condissemus. Hoc siquidem inter crucem Christi, & crucem Sanctorum interest: quòd Christus crucem, ut erat etiam decorè nuda, scabra, aspera, insuavis, complexus sit; quippe nondum ipsius tactu consecratam ac decoratam, nondum, emollitâ nativâ duritie, de membris ejus sanctissimâ, eâ quam jam habet, suavitate aspersam ac delibutam: ut proinde in cruce nihil nisi crucem, hoc est, omnium acerbitatum complexionem, meram, inquam, amaritudinem inveniens, velut eâ oppressus confectusq; exclamaret: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?*